

LA MIRADA DEL BISBE

Migrants, testimonis de l'esperança

La Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat 2025 arriba en un moment en què el debat social a Catalunya està marcat per l'ombra creixent d'una xenofòbia irracional, teledirigida i retroalimentada. En alguns discursos polítics i en converses de carrer, es repeteix la idea falsa que les persones migrades són culpables de la inseguretat o del deteriorament de la convivència. Però callar davant d'aquesta fal·làcia seria irresponsable i immoral.

Els missatges del papa Lleó XIV i dels bisbes de la Comissió de Pastoral Social de la CEE van en la direcció contrària: els migrants no són un problema a resoldre, sinó testimonis de l'esperança. Homes i dones que fugen de guerres, fam o persecucions i que, amb esforç i coratge, arriben a casa nostra buscant futur. La seva presència ens recorda que l'esperança és més forta que la desesperació i que la fe, quan es viu amb coherència, esdevé motor de renovació social.

El que realment genera malestar no són les persones migrades, sinó les bosses de pobresa i desigualtat que concentrem en barris i ciutats. Allà on les institucions fallen —habitatge inaccessible, precarietat laboral, manca d'inversions públiques— s'alimenta la frustració i, amb ella, el discurs fàcil que assenyalava el veí estranger com a enemic. Aquest mecanisme

és antic i sempre injust: converteix les víctimes en culpables i amaga els veritables factors que degraden la convivència.

Catalunya, terra d'acollida i mestissatge, no pot permetre's caure en aquest parany. La nos-

tra història demostra que els fluxos migratoris —de l'interior de l'Estat i de fora— han estat font de riquesa cultural, social i econòmica.

El repte actual no és alçar murs, sinó teixir convivència i garantir igualtat d'oportunitats. El papa Lleó XIV insisteix que, lluny de tancar-nos en comunitats porugues, hem de crear espais de cooperació, diàleg i fraternitat. És aquí on la societat catalana ha de donar un pas endavant, superant les pors i abordant les causes reals de la desigualtat. Treballant pels drets a no haver de migrar i a migrar de forma segura.

El futur no es construeix amb discursos d'odi, sinó amb polítiques valentes que combatin la pobresa, que garanteixin habitatge digne, educació i feina per a tothom. Els migrants ens interpel·len perquè, amb la seva esperança tossuda, ens recorden que un altre món és possible. I la Catalunya que volem no serà més segura ni més justa si assenyalava els febles, sinó si afronta les injustícies i prejudicis que ens divideixen.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Humilitat (I)

Sant Agustí diu que és la mare de les virtuts i santa Teresa d'Àvila la relaciona estretament amb la veritat.

En la Regla de sant Benet s'exploren els dotze graus d'humilitat i en els tractats medievals de virtuts, per exemple en la segona part de la *Summa* de sant Tomàs, ocupa un lloc d'honor.

No obstant això, tant en la Modernitat, com en la nostra època, ocupa

un lloc insignificant, si més no, a jutjar per la bibliografia que hi ha sobre aquest valor o aquesta virtut capital. Altres valors centren l'interès de l'ètica contemporània com la tolerància, la llibertat, l'equitat, la justícia o la dignitat, però la humilitat és molt absent. Emmanuel Mounier, Vladimir Jankélévitch o Josef Pieper li han prestat

atenció, però són tres excepcions que confirmen la regla.

Em pregunto: per què ha quedat eclipsada la humilitat? També ocorre amb altres valors com, per exemple, la fraternitat, la sobrietat o l'austeritat. Dels tres valors de la Revolució Francesa —la lliberté, l'égalité i la fraternité— hem hipertrofiat la llibertat i,

hem desenvolupat, en distint grau, l'equitat, però la fraternitat resta atrofiada, en potència, brilla per la seva absència.

Centrem-nos, però, en la humilitat. L'arrel llatina és clara: humus. Venim de l'humus, som humus i tornem a l'humus, la part més baixa del bosc feta de restes de fulles que es descomponen.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LA MIRADA DEL OBISPO

Migrantes, testigos de la esperanza

La Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado 2025 llega en un momento en que el debate social en Cataluña está marcado por la sombra creciente de una xenofobia irracional, teledirigida i retroalimentada. En algunos discursos políticos y en conversaciones de calle, se repite la idea falsa que los migrantes son culpables de la inseguridad o del deterioro de la convivencia. Pero callar ante esta falacia sería irresponsable e inmoral.

Los mensajes del papa León XIV y de los obispos de la Comisión de Pastoral Social de la CEE van en la dirección contraria: los migrantes no son un problema a resolver, sino testigos de la esperanza. Hombres y mujeres que huyen de guerras, hambre o persecuciones y que, con esfuerzo y coraje, llegan a casa nuestra buscando futuro. Su presencia nos recuerda que la esperanza es más fuerte que la desesperación y que la fe, cuando se vive con coherencia, deviene motor de renovación social.

Lo que realmente genera malestar no son las personas migradas, sino las bolsas de pobreza y desigualdad que concentramos en barrios y ciudades. Allí donde las instituciones fallan —vivienda inaccesible, precariedad laboral, carencia de inversiones públicas— se alimenta la frustración y, con ella, el discurso fácil que señala al vecino extranjero como enemigo. Este mecanismo es antiguo y siempre injusto: convierte las víctimas en culpables y esconde los verdaderos factores que degradan la convivencia.

Cataluña, tierra de acogida y mestizaje, no puede permitirse caer en esta trampa. Nuestra historia demuestra que los flujos migratorios —del interior del Estado y de fuera— han sido fuente de riqueza cultural, social y económica. El reto actual no es levantar muros, sino tejer convivencia y garantizar igualdad de oportunidades. El papa León XIV insiste que, lejos de cerrarnos en comunidades asustadas, deberíamos crear espacios de cooperación, diálogo y fraternidad. Es aquí donde la sociedad catalana tiene que dar un paso adelante, superando los miedos y abordando las causas reales de la desigualdad. Trabajando por los derechos a no tener que migrar y a migrar de forma segura.

El futuro no se construye con discursos de odio, sino con políticas valientes que combatan la pobreza, que garanticen vivienda digna, educación y trabajo para todo el mundo. Los migrantes nos interpelan porque, con su tozuda esperanza, nos recuerdan que otro mundo es posible. Y la Cataluña que amamos no será más segura ni más justa señalando a los débiles, sino afrontando las injusticias y prejuicios que nos dividen.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

JMMMR 2025: Mig

El Full Dominical que teniu a les vostres mans reflexiona al voltant de la jornada d'avui. Tal com recorda el papa Lleó al seu missatge, aquesta 111a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiado coincideix amb el Jubileu dels Migrants i del Món Missioner (com va decidir encertadament el papa Francesc) i ens ofereix l'oportunitat de reflexionar sobre el vincle entre esperança, migració i missió.

A la nostra diòcesi són moltes les comunitats i moviments d'Església que treballen en l'acollida i promoció de les persones migrants, aquelles persones que venen cercant un present i futur millor, en definitiva, per viure amb dignitat. Amb la col·laboració de la Taula d'Interculturalitat i Migracions us oferim un tast de l'acció solidària que molts homes i dones fan cada dia per aconseguir un món més just i amb oportunitats per a tothom.

Com diu el bisbe Xabier, hem de deixar de parlar de les persones migrades per parlar amb les persones migrades, comptar amb elles per a la cerca de solucions en un món cada vegada més agitat i convuls. La migració ha de ser una cosa temporal, han de deixar de ser migrants per ser senzillament els nostres veïns.

«Et conec pel teu nom» (Ex 33,17)

Acollir, protegir, promoure, integrar... Amb aquests quatre verbs el papa Francesc resumia l'actitud de la comunitat cristiana respecte les persones que arriben a casa nostra buscant feina, estabilitat, pau. Deixant enrere la família, de vegades en viatges perillosos, amb incertesa i simultàniament amb esperança malgrat la duresa d'algunes situacions. Fins a sentir-se part activa, valorada i estimada de la nostra societat.

Això és especialment rellevant en les nostres comunitats cristianes. Molts dels nouvinguts són cristians i batejats, com nosaltres. Amb altres llengües, amb altres costums, amb altres circumstàncies, però sempre en comunió. Molts d'ells amb bona formació i experiència pastoral.

I malgrat tot, de vegades ens costa «conèixer-los pel seu nom», com Déu fa amb cadascun de nosaltres. Estar atents, escoltar, explicar l'acollida, acompanyar, convidar a compartir responsabilitats... Són actituds que ens demanen conversió i no només a nivell personal. També en la forma de relacionar-nos i de viure l'Església. Una qüestió important, el ministeri de l'acollida, que enguany co-

mençarem a treballar a la Taula d'Interculturalitat i Migracions, que es constituï el febrer passat al nostre bisbat i a la qual tots sou convidats, especialment les persones nouvingudes.

Si hi esteu interessats escriviu-nos a interculturalitatimigracions@bisbatsantfeliu.cat

Mercè Solé

Coordinadora de la Taula d'Interculturalitat i Migracions

Comunitat Sunday a Sant Feliu de Llobregat

Des de fa vora vint anys, vuit laics ens reunim setmanalment fent petita comunitat, per pregar junts, compartir vida i somnis, formar-nos, fer revisió de vida...

Ja des dels inicis volíem ser una comunitat oberta, acollidora i missionera. És per això que vam llogar un pis per acollir i acompanyar a joves en situació de vulnerabilitat fins que aconseguïen les eines per poder establir-se pel seu compte.

Des d'inicis d'aquest 2025 convoquem també el segon dimecres de mes a les 19 h a la plaça de la Vila de Sant Feliu de Llobregat un cercle de silenci pels migrants i refugiats. Entenem que viure la nostra fe és això, compartir, acompanyar-nos, enfortir-nos i oferir quelcom als altres.

Manu Andueza

Membre de la Comunitat Sunday

Grants, testimonis d'esperança

«Tenir cura i acompanyar és viure l'Evangeli i transmetre, amb gestos concrets, el missatge de Jesús»

És un honor formar part de la Taula d'Interculturalitat i Migracions perquè jo mateix he viscut un procés migratori.

Aquesta experiència em va impulsar a integrar-me a un grup d'acollida a Vilafranca del Penedès, amb el desig d'acompanyar altres persones migrants i ajudar-los a sentir-se part de la nostra comunitat.

El nostre Equip d'Acollida, creat el 2023, ha estat des de llavors compromès amb la recepció i l'acompanya-

ment dels qui esperen ser acceptats i reconeguts. Compartir el nostre creixement personal i comunitari és, per a nosaltres, una manera d'exercitar la sinodalitat a cada trobada, i és testimoni d'esperança en aquest camí d'acollida i convivència.

Tenir cura i acompanyar és viure l'Evangeli i transmetre, amb gestos concrets, el missatge de Jesús.

Laura Pezzutto

Membre de l'Equip d'Acollida de Vilafranca del Penedès

«La comunitat cristiana s'hi ha de comprometre»

Aquest estiu, un dissabte al matí, vam despertar-nos amb la notícia de l'incendi provocat de l'edifici que ha d'acollir la nova mesquita. Primers comunicats i la temptació d'assenyalar a aquells que ho han provocat. Però penso que cal donar valor a l'edifici per l'activitat que anava a acollir. Aquest edifici que va ser atacat, aparentment sense vida, sense ànima, sense batec, ens parla d'un dret fonamental: la llibertat de culte. Aquella matinada van atacar un dret fonamental.

Hi ha molts edificis i espais que ens humanitzen, i en aquesta mesura hem de cuidar-los. No són parets buides, ens permeten accedir a la sanitat i a l'educació, trobar-nos amb la nostra comunitat religiosa, i viure sota un sostre al que anomenarem llar.

A la comunitat cristiana hem de tornar a fer memòria d'aquests drets que afecten a les persones i als pobles, i hem de comprometre'ns.

Carles Muñoz Pérez
Prevere a Piera

Fundació Bayt al-Thaqafa

La Fundació Bayt al-Thaqafa va néixer fa 50 anys quan Teresa Losada, germana Franciscana Missionera de Maria, va decidir abandonar la seva carrera acadèmica per dedicar la seva vida a l'acollida i la trobada.

A la dècada de 1970, amb l'arribada de la primeres migracions procedents del nord d'Àfrica, Losada va crear Bayt al-Thaqafa, que de seguida esdevé

refugi i llar per a les persones que arribaven en la cerca d'un futur en dignitat.

La seva lluita per la dignitat humana i el diàleg interreligiós, especialment amb l'Islam, van orientar el seu camí.

Mig segle després, un centenar de professionals i més de 150 persones voluntàries acollim més de 2.500 persones, orientades pels mateixos valors que ens va llegir Teresa.

Si voleu ampliar la informació sobre la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat podeu accedir als diferents materials a través d'aquest codi QR.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jn 1,1-2,1.11 / Sl: Jn 2 / Lc 10,25-37]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Chartreuse, fund. dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Dimarts [Jn 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42]. La Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de

Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).

8. ■ Dimecres [Jn 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Santa Faustina Kowalska, vg.; sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent; Lleida: □ Sants Àngels de la Guarda.

9. ■ Dijous [Mt 3,13-20a / Sl 1 / Lc 11,5-13]. Sant Dionís, primer bisbe de París, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Ro-

ma, 1609), prev. fund.; sant Abraham (s. XIX ac), patriarca, pare en la fe.

10. ■ Divendres [Jl 1,13-15; 2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe (agustinà); sant Sabí, ermità al Pirineu; sant Daniel Comboni, bisbe, fund. dels Missioners Combonians.

11. ■ Dissabte [Jl 4,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28]. Sant Joan XXIII, papa; santa Maria Soledat Torres Acosta (Ma-

drid, 1826-1887), vg., fund. de les Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2R 5, 14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxi; santa Domnina, vg.

Diumenge XXVII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe»»

Tenim fe? Potser la resposta a aquesta pregunta és molt difícil, sobretot si volem quantificar la fe: en tinc molta, en tinc poca? Jesús ens demana que tinguem fe. Però es fixa més en la qualitat, és a dir en la seva autenticitat que en la quantitat de fe. *Només que tinguéssiu una fe menuda com una gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar» us obeiria.* Pensem que el gra de mostassa és la llavor més petita; però Jesús ens diu que si la nostra fe és veritablement autèntica podrà realitzar miracles. Però és això el que realment ens costa, que sigui autèntica, no aparent, que tinguem fe de veritat. Per això les paraules de Jesús són la resposta a la petició dels apòstols: *Doneu-nos més fe.* És la petició que hem de fer nosaltres: doneu-nos una fe viva, Senyor! Però la fe no és un mèrit amb la qual puguem exigir al Senyor una recompensa. Posa l'exemple d'un criat o esclau que després de servir el seu amo, no demana res ni espera l'agraïment del seu senyor: *Quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix?* I ens diu a nosaltres: *Igualment vosaltres quan haurem complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure».* Jesús ens demana ser fidels a la voluntat de Déu però un cop hem fet el que el Senyor ens demana no hem d'esperar cap recompensa. Tot el que rebem de Déu és gràcia i tota la nostra vida ha de ser una resposta agraïda als seus dons sense buscar una recompensa que sempre serà immerescuda. Aquesta actitud de confiança en el Senyor és la que ens demana també Habacuc: *L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut, perquè s'ha fiat i ha confiat en Déu.* Davant de l'aparent inoperància del Senyor: *Fins quan demanaré auxili i no m'escoltareu, cal confiar en Déu, perquè el Senyor actuarà, segur que vindrà, cal tenir fe.* Pau recomana al seu deixeble Timoteu: *Viu en la fe i en l'amor de Jesucrist.* Que sigui aquesta la nostra pregària confiada.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3.2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies. El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prostrem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar», us obeiria. Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaçant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.»

► Lectura de la profecia de Habacuc (Hab 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: Escribe la visión y grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará. Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano: Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza.

Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor: «Auméntanos la fe».

El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: «Arráncate de raíz y plántate en el mar», y os obedecería. ¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: «Enseguida, ¿ven y ponte a la mesa»? ¿No le diréis más bien: «Prepárame de cenar, cíñete y sírveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú»? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado, decid: «Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer»».